

Brúixoles enmig la boira

«Vet aquí una altra brúixola. Llegir l'independentisme com a motor aliat per assolir el gran canvi, i no com a l'enemic a batre»

L'enfilall de despropòsits repressius s'accelera i s'acumula just quan el calendari ens porta a celebrar el tercer aniversari de l'octubre de 2017: l'inici de l'esquerdament del règim del 78 i la descoberta de l'immens poder d'un poble organitzat i decidit. L'esperit de l'1 i el 3 d'octubre més presents que mai, com a brúixola enmig la boira espessa. Sobre això hauria tractat avui aquest article, però la inhabilitació del president i les tèbies i oportunistes reaccions d'alguns partits que no han sabut calibrar la gravetat de l'atac a la democràcia que representa, han confegit aquest altre. Hi haurà temps.

28 de setembre de 2020 ja és data assenyalada a la història funesta de la democràcia a l'estat espanyol, esberlada i traspuant franquisme pels forjats. I és una nova baula a la cadena de greuges que pateix el poble català, el seu autogovern i la seva sobirania popular. El primer President de la Generalitat en actiu inhabilitat, el desè president català represaliat dels darrers dotze. Poca broma. La pancarta és tan ridícula excusa com el nas de pallasso, el xiulet, la careta d'en Jordi Cuixart o una bengala de revetlla, el cas és humiliar, maltractar i escarmentar un poble que no es rendeix. Molts ho celebren com una victòria repressiva més, en el marc de la catalanofòbia estructural, però en realitat és un nou torpede a l'estat de dret de tots els súbdits del regne, que afebleix una mica més els fonaments d'un règim que fa anys que trontolla i que des d'en fa tres s'esquerda.

Amb la façana ja despresa, els estridents esforços per apuntalar el règim caduc delaten la gravetat dels danys, ahora que actuen d'impecable sedàs, perquè toca prendre partit. Això va de democràcia i de superar definitivament el franquisme, i la transició heretada, i de si s'ajuda a apuntalar el règim o a superar-lo. I va de superar les oligarquies i posar la política al servei de la vida, de guanyar les sobiranes i el poder popular, que és el del poble decidint. Decidint-ho tot. I va de si s'ajuda a mantenir l'estatus a assolir el canvi de paradigma. I de si s'ajuda a prendre consciència d'aquest dilema efectiu o se segueix tergiversant i escampant boira espessa. Perquè entendre que les investides contra els drets socials, la llibertat d'expressió, el dret a la protesta i la dissensió política, contra les institucions catalanes i l'independentisme com a causa general són, en realitat, investides contra els drets de totes les persones i els pobles d'aquest estat imposat o assumit, entendre-ho, pot fer canviar emocions i teixir solidaritat combativa. Perquè entendre que l'acarnissament contra les catalanes i els catalans pel dret a decidir és de la mateixa naturalesa que l'acarnissament contra els artistes per criticar el rei, contra els vallecans per reclamar sanitat pública o contra les PAH en la defensa del dret a l'habitatge ens permet tastar la sororitat com a víctimes, i això és una immensa màquina de poder popular que no convé a l'*statu quo*.

El PSC-PSOE ha triat bàndol i proclama impúdicament el seu engegat esforç d'apuntament de les clavegueres, i abjura del seu republicanisme, obrerisme, socialisme i federalisme. I això té conseqüències nefastes perquè eixampla la base i el marc mental de la dreta i l'extrema dreta, en un moment en què la greu crisi econòmica i social deixa camp obert als populismes. Alhora deixa orfes moltes persones d'esquerres que es resisteixen a ser engolides, i que necessiten trobar un nou espai polític de referència. Per això és més necessari que mai que l'espai de les esquerres espanyoles, tot el seu univers, expressi amb la màxima valentia que és eina per tombar el règim del 78, i no per apuntalar-lo. I entre altres, faci costat al dret d'autodeterminació com a eina de ruptura i de construcció d'un nou cicle on la República Catalana és un potent horitzó legal, legítim i plausible. Seria un guany per la democràcia espanyola i per la llibertat del poble català. I seria una esmena a la totalitat a l'unionisme imposat per la gràcia sagrada d'una corona corrupta i un sanguinari dictador pervivent.

Vet aquí una altra brúixola. Llegir l'independentisme com a motor aliat per assolir el gran canvi, i no com a l'enemic a batre. Llegir-lo com una lluita popular solidària per començar a esborrar els dies nefastos de la història. I evitar que n'hi hagi de nous.